

Arrest

nr. 311 896 van 27 augustus 2024
in de zaak RvV X / II

- In zake:
1. X
Handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-P. DE BUISSET
Grote Bosstraat 21
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, en X en X, die allen verklaren van Burkinese nationaliteit te zijn, op 8 december 2023 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 september 2023 die een einde stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (drie bijlages 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M.-P. DE BUISSET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 februari 2018 dient de eerste verzoekster, die verklaart van Burkinese nationaliteit te zijn een verzoek om internationale bescherming in.

Op 31 juli 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer 239

075 van 28 juli 2020 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

Op 7 december 2019 treedt de eerste verzoekster te Oostkamp (België) in het huwelijk met de heer L.L.J.L., die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 9 december 2019 dient de eerste verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van echtgenote van de heer L.L.J.L., die de Belgische nationaliteit heeft.

De verzoekster wordt op 19 juni 2020 in het bezit gesteld van een F- kaart.

Op 25 juni 2021 worden de tweede en de derde verzoeker en het minderjarig kind O.I.M. in het bezit gesteld van een visum in het kader van de gezinshereniging.

Op 1 juli 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opnieuw tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 22 september 2021 komen de tweede, de derde verzoeker en het minderjarig kind O.I.M. de Schengenzone binnen.

Op 29 september 2023 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de eerste verzoekster en het minderjarig kind O.I.M. een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Dit betreft de eerste bestreden beslissing, die op 8 november 2023 aan de eerste verzoekster ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: B. (...)

Voorna(a)m(en): W. J. (...)

Nationaliteit: Burkina Faso

Geboortedatum: (...).1978

Geboorteplaats: O. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te: (...)

Alsook haar minderjarig kind: O., I. (...) (xxx), geboren op (...).2013 te O. (...), van Burkinese nationaliteit.

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht naar aanleiding van haar aanvraag gezinshereniging van 09.12.2019 in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Zij werd op 19.06.2020 in het bezit gesteld van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht op basis van haar huwelijk met de Belg L. J. L. (...) (xxx), met wie zij zich vestigde.

Op 27.07.2022 verhuisde betrokkene samen met haar kinderen naar een ander adres. Zij meldde aan het gemeenteloket dat de heer L. (...) was verdwenen.

Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Thans blijkt echter niet uit het dossier dat er na 27.07.2022 nog sprake zou zijn van een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband. Aldus is het niet onredelijk te stellen dat er sedert dan ook geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging van betrokkene met de Belgische referentiepersoon.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Gelet op het feit dat het verblijfsrecht van de minderjarige dochter van betrokkene, O. I. (...) (xxx), afgeleid is van het verblijfsrecht van haar moeder, kan op dezelfde rechtsgrond het verblijfsrecht van het kind worden beëindigd.

Teneinde rechtmatig een einde te kunnen stellen aan hun verblijf dienen betrokkenen de mogelijkheid te krijgen om elementen aan te reiken die een beslissing over de beëindiging van hun verblijfsrecht kan beïnvloeden of verhinderen. Daartoe nam mevrouw B. (...) middels een schrijven van haar raadsman van 25.05.2023 zelf het initiatief. De volgende stukken werden overgemaakt:

- Brief advocaat
- Huwelijksakte
- Arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur
- Loonfiches februari tot april 2023
- Verklaring van lidmaatschap ziekenfonds voor betrokkene en haar kinderen
- Overeenkomst voor opleiding voor O. M. (...)
- Inschrijvingsformulieren L. (...) voor O. M. (...) + Deelcertificaat
- Overeenkomst voor opleiding voor O. A. (...)
- Inschrijvingsformulieren L. (...) voor O. A. (...)
- Schoolattest O. I. (...)
- Kopie verblijfstitels

Er werden na 25.05.2023 geen nieuwe stukken meer overgemaakt.

Wat betreft de uitzonderingsgronden voorzien in artikel 42quater, §4, 1° lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980, dient het volgende te worden opgemerkt:

Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene en haar dochter niet voldoen aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Het huwelijk werd afgesloten op 07.12.2019. Betrokkene diende op basis daarvan een aanvraag gezinshereniging in op 09.12.2019. Betrokkenes minderjarige dochter werd op 07.10.2021 op voorlegging van een visum gezinshereniging in het bezit gesteld van een bijlage 15. Betrokkenen wonen niet meer samen met de Belgische referentiepersoon sinds 27.07.2022. Er blijkt niet uit Het dossier dat er sedertdien nog sprake is van een gezinscel. Het is redelijk te stellen dat er geen sprake is van een minimum aan relatie tussen betrokkene en haar dochter enerzijds en de referentiepersoon anderzijds. Betrokkenen zijn dus geenszins 3 jaar gezamenlijk gevestigd geweest. (arrest RvV 192 971 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RvV dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer "het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)". De gezinshereniging blijkt achterhaald te zijn. Het einde van de relatie wordt bovendien nergens betwist. Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn. Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het enkele feit dat de referentiepersoon van de ene dag op de andere zou zijn verdwenen, volstaat niet om tot een ander besluit te kunnen komen. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is. Betrokkene noch haar dochter voldoen bijgevolg aan één der uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1° lid.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene verblijft sedert 09.12.2019 legaal in België, nu dus iets minder dan vier jaar, wat, zeker gezien haar leeftijd (45 jaar), nog een relatief korte periode is. Haar dochter verblijft nog maar in België sedert 07.10.2021, nu dus bijna twee jaar, wat eveneens relatief beperkt van duur is. Gelet op het feit dat betrokkenen nog niet zeer lang in België verblijven is het niet onredelijk te stellen dat zij nog een zekere mate van voeling moeten hebben met de Burkinese maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. Wat mevrouw betreft bracht ze er het merendeel van haar leven door. Zij vroeg op 15.02.2018 asiel aan in België doch de internationale bescherming werd haar geweigerd. Het CGVS hechtte geen geloof aan de door betrokkene aangehaalde bedreigingen en vervolgingen. Het ontbeerde haar verklaringen aan standvastigheid, precisie en waarschijnlijkheid. Verder stelde het CGVS eveneens dat betrokkene relaas de dreiging voor besnijdenis die op haar dochter dreigde uitgevoerd te worden aan geloofwaardigheid ontbrak. Bovendien voert betrokkene zelf geen elementen aan met betrekking tot haar herkomstland die haar destijds gevoerde betoog kracht zouden bijzetten of die zich op een andere manier zouden verzetten tegen de beëindiging van haar en haar dochters verblijfsrecht. Tot slot moet worden opgemerkt dat deze beslissing de betrokkene niet dwingt om terug te keren naar hun herkomstland. Het staat hen vrij op een andere basis een verblijfsaanvraag in te dienen.

Betrokkene voorziet in haar eigen levensonderhoud en dat van haar kinderen via haar tewerkstelling als logistiek medewerker voor BV K. (...), wat zonder meer een positief element is. Daarmee verdient zij een maandelijks inkomen dat schommelt tussen 2.000 en 2.200 euro. Hoewel mevrouw een vaste inkomstenbron heeft, ze is nu al 2 jaar aan het werk bij dezelfde werkgever, betreft het een relatief beperkt inkomen, zeker wanneer men in aanmerking neemt dat ze nog drie kinderen, waarvan twee volwassenen die thans nog een opleiding volgen en zelf nog niet bijdragen tot de kosten van het gezin, ten laste heeft. Mevrouw bekleedt voor zover uit de stukken blijkt geen leidinggevende functie. Haar job heeft een beperktere economische impact. Of het maandinkomen van mevrouw volstaat om zonder hulp van buitenaf te voorzien in de behoeften van het gezin, blijkt niet uit het dossier. Zo is ons niet bekend of mevrouw op de reguliere huurmarkt huurt, dan wel via sociale huur of dat zij zelf eigenaar is van de gezinswoning. Gelet op het voorgaande is het redelijk te stellen dat betrokkene economische situatie thans het behoud van haar verblijfsrecht en dat van haar kind niet rechtvaardigt. Wat de kinderen betreft, blijkt uit de voorgelegde documenten dat zij allen taallessen volgden of school liepen. Of mevrouw zelf ook het verplichte inburgeringstraject met bijhorende taallessen heeft gevolgd, blijkt niet uit het dossier. Zo mevrouw zou stellen dat ze het Frans machtig is en dus één van de landstalen kent, dient te worden opgemerkt dat zij in Vlaanderen (Brugge) woonachtig is. Aldus mag van haar verwacht worden dat ze ook minstens een inspanning levert om zich de lokale taal eigen te maken. Thans blijkt echter niet uit het dossier dat zij daartoe reeds stappen heeft ondernomen. Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is nochtans broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven.

Betrokkene leeft samen met haar minderjarige dochter en haar twee volwassen kinderen, waarvan het verblijfsrecht heden ook werd beëindigd. Zoals hierboven werd gesteld, is er geen sprake meer van een minimum aan relatie met de Belgische echtgenoot. Voor zover uit het dossier blijkt heeft ook mevrouw geen relatie met een ander in België verblijven persoon. Hoe dan ook raakt deze beslissing niet aan de gezinscel nu het verblijfsrecht van alle gezinsleden werd beëindigd. Het staat hen vrij om samen elders te vestigen alwaar zij voldoen aan de voorwaarden voor binnenkomst en verblijf.

Tot slot wat betreft het hoger belang van het minderjarig kind, O. I. (...), werd hiervoor reeds aangehaald dat het kind nog maar een tweetal jaar in België verblijft. Het kind was acht jaar oud toen ze in België aankwam en is nu tien jaar. In hoofdzaak heeft het kind in Burkina Faso geleefd. Voor zover haar moeder zich genoodzaakt zou zien om met haar kind naar Burkina Faso terug te keren, waar deze beslissing haar overigens geenszins toe verplicht, blijkt niet uit het dossier dat de lichamelijke of emotionele ontwikkeling van het kind daardoor in het gedrang zou komen. Een vertrek uit België zal inderdaad wat aanpassing voor het kind vragen, maar dat was ook het geval wanneer het kind twee jaar geleden uit Burkina Faso naar België kwam. Er blijkt niet uit het dossier dat het kind zich thans niet meer aan gewijzigde leefomstandigheden zou kunnen aanpassen. Het kind wordt tot slot door deze beslissing niet van haar moeder gescheiden.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene en haar minderjarige dochter heden te beëindigen.

*Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkenen beëindigd. Hun verblijfskaarten dienen gesupprimeerd te worden.
(...)"*

Op 29 september 2023 neemt de gemachtigde ook ten aanzien van de tweede verzoeker de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Dit betreft de tweede bestreden beslissing, die op 8 november 2023 aan de tweede verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: O. (...)

Voorna(a)m(en): M. (...)

Nationaliteit: Burkina Faso

Geboortedatum: (...) 2002

Geboorteplaats: O. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister:² xxx

Verblijvende te: (...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewam het verblijfsrecht nadat hem een visum gezinshereniging werd toegekend in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Hij werd op 07.10.2021 in het bezit gesteld van een bijlage 15. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als stiefzoon van de Belg L. L. J. L. (...) (xxx), met wie hij zich vestigde.

Thans is de situatie echter volledig gewijzigd. Op 27.07.2022 werd betrokkene ingeschreven op een ander adres dan de Belgische referentiepersoon. Diezelfde dag meldde de moeder van betrokkene, mevrouw B. W. J. (...) (xxx), dat haar echtgenoot de gezinswoning had verlaten en verdwenen was. Er blijkt niet uit het dossier dat er sedert dan nog enige vorm van afhankelijkheid bestaat tussen betrokkene en de heer L. (...). Aldus kan sedertdien ook niet meer gesproken worden van een gezamenlijke vestiging met de Belg.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Teneinde rechtmatig een einde te kunnen stellen aan hun verblijf dienen betrokkenen de mogelijkheid te krijgen om elementen aan te reiken die een beslissing over de beëindiging van hun verblijfsrecht kan beïnvloeden of verhinderen. Daartoe nam betrokkene middels een schrijven van zijn raadsman van 25.05.2023 zelf het initiatief. De volgende stukken werden overgemaakt:

- *Brief advocaat*
- *Huwelijksakte van betrokkenes moeder met de referentiepersoon*
- *Arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur op naam van de moeder*
- *Loonfiches februari tot april 2023 van de moeder*
- *Verklaring van lidmaatschap ziekenfonds voor betrokkene en zijn gezinsleden*
- *Overeenkomst voor opleiding voor O. M. (...)*
- *Inschrijvingsformulieren L. (...) voor O. M. (...) + Deelcertificaat*
- *Overeenkomst voor opleiding voor O. A. (...)*
- *Inschrijvingsformulieren L. (...) voor O. A. (...)*
- *Schoolattest O. I. (...)*
- *Kopie verblijfstitels*

Er werden na 25.05.2023 geen nieuwe stukken meer overgemaakt.

Wat betreft de uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1° lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980, dient het volgende te worden opgemerkt:

Betrokkene voldoet niet aan het geval onder 1°. Hij werd op 07.10.2021 op voorlegging van een visum gezinshereniging in het bezit gesteld van een bijlage 15 en werd ingeschreven op het adres van de

Belgische referentiepersoon. Op 27.07.2022 werd hij ingeschreven op een afzonderlijk adres. Zijn moeder meldde dat de referentiepersoon verdwenen zou zijn. Er blijkt niet uit het dossier dat er sedert die datum nog sprake zou zijn van enige vorm van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn Belgische stiefvader. Bijgevolg moet ook besloten worden dat de gezamenlijke vestiging dan ten einde kwam. Betrokkene is aldus geen drie jaar gezamenlijke gevestigd geweest met de heer L. (...).

Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen met verblijfsrecht in het Rijk. De gevallen onder 2° en 3° zijn dus niet op hem van toepassing.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het enkele feit dat de referentiepersoon van de ene dag op de andere zou zijn verdwenen, volstaat niet om tot een ander besluit te kunnen komen. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is.

Betrokkene voldoet zodoende aan geen der uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene kwam op 22.09.2021 aan in België, nu dus ongeveer twee jaar geleden wat nog een relatief korte periode is.

Gezien hij nog niet zeer lang in België verblijft, is het ook niet onredelijk te stellen dat hij nog voldoende voeling moet hebben met de Burkinese maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. Betrokkene heeft er immers het overgrote deel van zijn leven vertoefd. In ieder geval voert hij zelf geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin hij banden heeft met Burkina Faso, dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Betrokkene is op economisch vlak nog volledig afhankelijk van zijn moeder voor zijn levensonderhoud. Zelf werkt hij niet en voert hij geen zelfstandige activiteit. Hij sloot op 20/09/2022 een opleidingsovereenkomst met de VDAB met het oog om op termijn aan werk te geraken. Hij volgde daartoe reeds een aantal opleidingen. Het is positief dat hij op die manier zijn integratie op de arbeidsmarkt tracht te bewerkstelligen, doch thans heeft zulks nog niet tot een effectieve tewerkstelling geleid. Betrokkene staat nog niet op zijn eigen benen. Zijn economische toestand noopt niet tot het behoud van zijn verblijfsrecht.

Binnen de opleidingen die betrokkene heeft gevolgd, zitten ook taallessen. Echter, het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven, waardoor Nederlandse lessen trouwens deel uitmaken van het verplichte inburgeringstraject. Betrokkene toont hiermee dus niet aan dat hij op sociaal en cultureel vlak een mate van integratie heeft bereikt die het behoud van zijn verblijfsrecht rechtvaardigt. Betrokkene staat samen met zijn moeder, broer en zus ingeschreven op hetzelfde adres. Ook voor deze personen werd het verblijfsrecht heden beëindigd. Deze beslissing scheidt de gezinsleden echter niet van elkaar. Het staat het gezin vrij om zich elders te vestigen, voor zover zij er aldaar aan de binnenkomst en verblijfsvoorwaarden voldoen. Bovendien verplicht deze beslissing betrokkene niet het Rijk te verlaten. Indien hij meent dat hij zich kan beroepen op een ander verblijfsstatuut, dan kan hij daartoe op de geijkte manier een aanvraag toe indienen. Voor zover uit het dossier blijkt, heeft hij geen relatie met een in België verblijvend persoon. Betrokkene heeft geen kinderen.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden. (...)"

Op 29 september 2023 neemt de gemachtigde ten aanzien van de derde verzoeker de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Dit betreft de derde bestreden beslissing, die op 8 november 2023 aan de derde verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: O. (...)

Voorna(a)m(en): A. (...)

Nationaliteit: Burkina Faso

Geboortedatum: (...) 2004

Geboorteplaats: O. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister:² xxx

Verblijvende te: (...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht nadat hem een visum gezinshereniging werd toegekend in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Hij werd op 07.10.2021 in het bezit gesteld van een bijlage 15. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als stiefzoon van de Belg L. L. J. L. (...) (xxx), met wie hij zich vestigde.

Thans is de situatie echter volledig gewijzigd. Op 27.07.2022 werd betrokkene ingeschreven op een ander adres dan de Belgische referentiepersoon. Diezelfde dag meldde de moeder van betrokkene, mevrouw B. W. J. (...) (xxx), dat haar echtgenoot de gezinswoning had verlaten en verdwenen was. Er blijkt niet uit het dossier dat er sedert dan nog enige vorm van afhankelijkheid bestaat tussen betrokkene en de heer L. (...). Aldus kan sedertdien ook niet meer gesproken worden van een gezamenlijke vestiging met de Belg.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Teneinde rechtmatig een einde te kunnen stellen aan hun verblijf dienen betrokkenen de mogelijkheid te krijgen om elementen aan te reiken die een beslissing over de beëindiging van hun verblijfsrecht kan beïnvloeden of verhinderen. Daartoe nam betrokkene middels een schrijven van zijn raadsman van 25.05.2023 zelf het initiatief. De volgende stukken werden overgemaakt:

- Brief advocaat
- Huwelijksakte van betrokkenes moeder met de referentiepersoon
- Arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur op naam van de moeder
- Loonfiches februari tot april 2023 van de moeder
- Verklaring van lidmaatschap ziekenfonds voor betrokkene en zijn gezinsleden
- Overeenkomst voor opleiding voor O. M. (...)
- Inschrijvingsformulieren L. (...) voor O. M. (...) + Deelcertificaat
- Overeenkomst voor opleiding voor O. A. (...)
- Inschrijvingsformulieren L. (...) voor O. A. (...)
- Schoolattest O. I. (...)
- Kopie verblijfstitels

Er werden na 25.05.2023 geen nieuwe stukken meer overgemaakt.

Wat betreft de uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1° lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980, dient het volgende te worden opgemerkt:

Betrokkene voldoet niet aan het geval onder 1°. Hij werd op 07.10.2021 op voorlegging van een visum gezinshereniging in het bezit gesteld van een bijlage 15 en werd ingeschreven op het adres van de Belgische referentiepersoon. Op 27.07.2022 werd hij ingeschreven op een afzonderlijk adres. Zijn moeder meldde dat de referentiepersoon verdwenen zou zijn. Er blijkt niet uit het dossier dat er sedert die datum nog sprake zou zijn van enige vorm van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn Belgische stiefvader. Bijgevolg moet ook besloten worden dat de gezamenlijke vestiging dan ten einde kwam. Betrokkene is aldus geen drie jaar gezamenlijke gevestigd geweest met de heer L. (...).

Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen met verblijfsrecht in het Rijk. De gevallen onder 2° en 3° zijn dus niet op hem van toepassing.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het enkele feit dat de referentiepersoon van de ene dag op de andere zou zijn verdwenen, volstaat niet om tot een ander besluit te kunnen komen. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is.

Betrokkene voldoet zodoende aan geen der uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene kwam op 22.09.2021 aan in België, nu dus ongeveer twee jaar geleden wat nog een relatief korte periode is.

Gezien hij nog niet zeer lang in België verblijft, is het ook niet onredelijk te stellen dat hij nog voldoende voeling moet hebben met de Burkinese maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. Betrokkene heeft er immers het overgrote deel van zijn leven vertoefd. In ieder geval voert hij zelf geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin hij banden heeft met Burkina Faso, dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Betrokkene is op economisch vlak nog volledig afhankelijk van zijn moeder voor zijn levensonderhoud. Zelf werkt hij niet en voert hij geen zelfstandige activiteit. Hij sloot op 20/09/2022 een opleidingsovereenkomst met de VDAB met het oog om op termijn aan werk te geraken. Hij volgde daartoe reeds een aantal opleidingen. Het is positief dat hij op die manier zijn integratie op de arbeidsmarkt tracht te bewerkstelligen, doch thans heeft zulks nog niet tot een effectieve tewerkstelling geleid. Betrokkene staat nog niet op zijn eigen benen. Zijn economische toestand noopt niet tot het behoud van zijn verblijfsrecht.

Binnen de opleidingen die betrokkene heeft gevolgd, zitten ook taallessen. Echter, het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven, waardoor Nederlandse lessen trouwens deel uitmaken van het verplichte inburgeringstraject. Betrokkene toont hiermee dus niet aan dat hij op sociaal en cultureel vlak een mate van integratie heeft bereikt die het behoud van zijn verblijfsrecht rechtvaardigt. Betrokkene staat samen met zijn moeder, broer en zus ingeschreven op hetzelfde adres. Ook voor deze personen werd het verblijfsrecht heden beëindigd. Deze beslissing scheidt de gezinsleden echter niet van elkaar. Het staat het gezin vrij om zich elders te vestigen, voor zover zij er aldaar aan de binnenkomst en verblijfsvoorwaarden voldoen. Bovendien verplicht deze beslissing betrokkene niet het Rijk te verlaten. Indien hij meent dat hij zich kan beroepen op een ander verblijfsstatuut, dan kan hij daartoe op de geijkte manier een aanvraag toe indienen. Voor zover uit het dossier blijkt, heeft hij geen relatie met een in België verblijvend persoon. Betrokkene heeft geen kinderen.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden. (...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekers wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. De verzoekers hebben de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tijdig in kennis gesteld van hun wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voeren de verzoekers de schending aan van de artikelen 40ter, 42quater en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van het "principe de bonne administration (droit belge et droit de l'Union)", van "droit à une procédure administrative équitable (droit belge et droit de l'Union)", van het recht op verdediging, van het hoorrecht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

« Première branche concernant l'interprétation de l'article 42quater, § 1er, alinéa 1er, 4°

En ce que la décision indique qu'il ne ressort pas du dossier de la partie requérante qu'il existerait encore un lien familial effectif depuis le 27 juillet 2022, qu'il n'est pas déraisonnable d'affirmer que depuis lors il n'existe donc plus d'établissement commun des requérants avec la personne de référence belge, que, dès lors, conformément à l'art. 42quater, §1, 4° de la loi du 15.12.1980, le droit de séjour des requérants est retirés.

Alors que, selon le libellé de l'article 42quater, § 1er, alinéa 1er, 4°, de la loi du 15 décembre 1980, il peut être mis fin au droit de séjour du membre de la famille d'un citoyen de l'Union qui n'est pas lui-même citoyen de l'Union durant les cinq premières années de son séjour en cette qualité, lorsque « le mariage avec le citoyen de l'Union qu'ils ont accompagné ou rejoint est dissous, il est mis fin au partenariat enregistré visé à l'article 40bis, §2, alinéa 1er, 1° ou 2°, ou il n'y a plus d'installation commune », sauf si, le cas échéant, l'intéressé se trouve dans un des cas prévus au § 4 de cette même disposition.

Que l'article 42quater, § 4, de la loi du 15 décembre 1980, prévoit en effet, en son alinéa 1er, qu'il ne peut être mis fin au droit de séjour du membre de la famille d'un citoyen de l'Union, sur la base de l'article 42quater, § 1er, alinéa 1er, 4°, de la même loi, notamment, « 1° lorsque le mariage, le partenariat enregistré ou l'installation commune a duré, au début de la procédure judiciaire de dissolution ou d'annulation du mariage ou lors de la cessation du partenariat enregistré ou de l'installation commune, trois ans au moins, dont au moins un an dans le Royaume. En cas d'annulation du mariage l'époux doit en outre avoir été de bonne foi », à la condition, prévue par cette même disposition, in fine, que « les personnes concernées démontrent qu'elles sont travailleurs salariés ou non-salariés en Belgique, ou qu'elles disposent de ressources suffisantes visées à l'article 40, § 4, alinéa 2, afin de ne pas devenir une charge pour le système d'assistance sociale du Royaume au cours de leur séjour, et qu'elles disposent d'une assurance maladie couvrant l'ensemble des risques en Belgique, ou qu'elles soient membres d'une famille déjà constituée dans le Royaume d'une personne répondant à ces conditions ».

Qu'il apparaît à la lecture des dispositions précitées que le législateur distingue les trois hypothèses dans lesquelles il peut être mis fin au séjour de l'intéressé dans le cadre de l'article 42quater, §1er, alinéa 1er, 4°, de la loi du 15 décembre 1980, à savoir la dissolution du mariage, la cessation du partenariat enregistré, et la fin de l'installation commune, un premier régime d'exception particulier à l'article 42quater §4, alinéa 1er, 1°, lequel renvoie aux trois situations correspondantes (mariage, partenariat enregistré et installation commune) pour autant qu'elles aient duré trois ans au moins, dont au moins un an dans le Royaume, étant précisé une condition supplémentaire à l'exception relative à la dissolution du mariage, à savoir la bonne foi de l'époux.

En d'autres termes, lorsqu'il est envisagé de mettre fin au séjour en raison de (i) la dissolution du mariage, l'administration doit vérifier si au début de la procédure judiciaire de dissolution ou d'annulation du mariage, ledit mariage n'a pas duré au moins trois ans, dont un dans le Royaume et pour autant que l'époux ait été de bonne foi, (ii) la cessation du partenariat enregistré, l'administration doit vérifier si ledit partenariat enregistré n'a pas duré au moins trois ans, dont un dans le Royaume, (iii) la fin de l'installation commune, l'administration doit vérifier si ladite installation commune n'a pas duré au moins trois ans, dont un dans le Royaume. La conjonction « ou » employée dans la disposition précitée empêche de considérer que le législateur ait voulu que ces différentes hypothèses d'exceptions ou certaines d'entre elles soient cumulées de telle manière qu'une décision pourrait mettre fin au séjour sur la base d'une dissolution du mariage alors que le mariage a duré trois ans au moins dont un dans le Royaume, au motif que l'installation commune ne remplirait pas cette condition.

La Cour constitutionnelle a été amenée à interpréter l'article 13 de la directive 2004/38 du 29 avril 2004¹: « Pour être conforme à l'article 13, paragraphe 1, de la directive 2004/38/CE, tel qu'il a été interprété par la Cour de justice, l'article 42ter de la loi du 15 décembre 1980 doit par conséquent être interprété en ce sens que le membre de phrase « ou il n'y a plus d'installation commune » ne s'applique pas au conjoint ou partenaire visé par cette disposition, ce qui ressort par ailleurs de l'utilisation du mot « ou », mais uniquement aux autres membres de la famille qui ont obtenu un droit de séjour dans le cadre du regroupement familial. » (arrêt n°121/2013 du 26 septembre 2013 (point B.36.8).

Si la Cour constitutionnelle ne s'est pas explicitement prononcée sur cette question sous l'angle de l'article 42 quater de la loi du 15 décembre 1980, Votre Conseil a déjà estimé dans sa jurisprudence (CCE n° 276 737 du 31 août 2022) que cette même interprétation peut s'appliquer par analogie à ladite disposition, celui-ci étant également issu de la transposition de l'article 13 de la directive 2004/38/CE (cf. article 13.2 reproduit ci-avant) et étant formulée dans les mêmes termes que ceux de l'article 42ter de la loi du 15 décembre 1980.

Qu'en l'espèce, la décision attaquée mélange les différentes hypothèses envisagées dans la disposition légale. Elle est fondée sur le seul constat d'inexistence d'installation commune entre la requérante et son époux belge.

Que, concernant la première hypothèse, le mariage de la requérante – non encore dissous - dure depuis plus de trois ans ;

Qu'en exigeant un cumul de trois ans de mariage avec trois ans d'installation commune , la partie adverse viole l'article 42 quater, et motive de manière erronée sa décision violant par la même son obligation de motivation.

Deuxième branche concernant la vie familiale effective de la requérante et de son mari:

En ce que la partie adverse semble alléguer que la durée du mariage de la requérante et de son mari ne doit pas être prise en considération dès lors que leur vie familiale effective n'aurait pas duré trois ans;

Alors que la partie adverse précise elle-même que la cohabitation n'est pas une condition du regroupement familial suite au mariage ;

Que même dans l'hypothèse où une vie familiale doit être démontrée, la partie adverse avance, sans éléments concrets qu'il n'y a plus de vie familiale effective entre les époux à dater du 27.07.2022

Dans un cas analogique, Votre Conseil a considéré que la partie adverse devait se baser sur des investigations sérieuses pour évaluer la vie commune :

« D'abord, le Conseil souligne que le seul constat de l'absence de cohabitation du requérant avec son enfant ne peut suffire à considérer que celui-ci n'accompagne pas ou ne rejoint pas ce dernier et à l'exclure du regroupement familial demandé. (...) , le Conseil estime que la partie défenderesse ne pouvait se contenter de motiver que « les documents présents dans le dossier de l'intéressé afin de prouver l'existence de liens effectifs avec son [enfant] mineur européen ne sont pas suffisants pour prouver l'existence d'une cellule familiale actuelle effective et ce, pour les raisons suivantes : - les photographies présentes dans le dossier administratif de l'intéressé sont non datées et y ont été versées durant l'année 2017; - la déclaration de la mère de l'enfant date de l'année 2017 ; - les extraits de compte versés au dossier de l'intéressé ne prouvent que deux paiements d'une pension alimentaire et ce, en 2017 » pour contester l'effectivité du lien familial présumé entre le requérant et son enfant mineur. Enfin, l'acte attaqué ne révèle nullement que la partie défenderesse disposait d'informations recueillies dans le cadre d'une enquête d'installation commune, indiquant l'absence de lien effectif entre le requérant et son enfant mineur. Or, il revenait à la partie défenderesse de procéder à une investigation un peu sérieuse de la condition du minimum de vie commune. Dans ces circonstances, la partie défenderesse n'a pas pu adéquatement considérer que le requérant ne souhaitait pas accompagner ou rejoindre son enfant mineur ni remettre en cause la réalité de la vie familiale présumée entre ces derniers. En conséquence, la partie défenderesse a manqué à son obligation de motivation et n'a pas valablement rejeté la demande du requérant en se fondant sur ces seuls éléments. (CCE 267.068 du 24 janvier 2022)

Que si la requérante ne conteste pas qu'actuellement, la relation avec son époux est terminée et qu'ils n'entretiennent plus de lien, ce n'était pas le cas en juillet 2022.

Qu'en n'ayant pas procédé à des investigations sérieuses avant d'alléguer que la relation a pris fin, la partie adverse a manqué à son devoir de minutie, de prudence, de bonne administration ainsi qu'à son obligation de motivation formelle.

Troisième branche concernant les éléments humanitaires entourant la situation de la requérante

En ce que la partie adverse considère que la situation de la requérante et de ses enfants ne présente pas de problème lié à l'âge, pas de problème médical, pas de long séjour en Belgique, pas de problème économique, des liens intenses avec son pays d'origine ;

Alors que la requérante réside en Belgique depuis 2018, que sa première mention au registre national remonte à février 2018 (cfr annexe), que la requérante réside dès lors depuis près de 6 ans en Belgique,

Qu'une durée de séjour excédant 5 ans en Belgique peut difficilement être qualifiée de brève durée de séjour,

Que la partie adverse reconnaît que la requérante travaille et est autonome financièrement, que ces enfants sont scolarisés dans notre pays, tout en accordant peu d'importance à cet éléments qui pourtant démontre d'une intégration complète à notre pays,

Que La partie adverse n'a pas effectué l'examen correct - ni réellement tenu compte - des éléments prévus à l'article 42 quater, §1, dernier alinéa « la durée du séjour de l'intéressé dans le Royaume, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle dans le Royaume et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine. » ;

Que l'on ne comprend pas pourquoi la partie adverse n'accorde pas de réel intérêt aux éléments avancés par la requérante, que la décision est stéréotypée se bornant à citer les éléments positifs de la situation de la requérante sans expliquer sérieusement les raisons pour lesquelles ces éléments ne peuvent pas être pris en considération ;

Que la requérante est originaire d'un pays qui est actuellement en guerre, une importante partie du pays étant sous le contrôle des djihadistes qui gagnent de jour en jour des parties toujours plus grandes du territoire ; Que le pouvoir central a été démis en 2022 suite à un coup d'Etat militaire, que la situation sécuritaire au Burkina est profondément instable ; que le COI Focus du Cedoca datant de Juillet 2023, fait état de la situation alarmante au Burkina Faso :

« L'objectif du présent rapport consiste à dresser un état des lieux de la situation sécuritaire au Burkina Faso. Il porte en particulier sur la période allant du 20 août 2022 au 23 juin 2023, mettant à jour le COI Focus du 6 octobre 2022.

Depuis les premières attaques de groupes djihadistes en 2016 au Burkina Faso, les affrontements avec les forces de sécurité et le nombre de pertes civiles ne cessent d'augmenter. La situation s'est sérieusement détériorée en 2022 et au cours du premier semestre de 2023.

Suite au coup d'Etat du 30 septembre 2022, le régime s'est brutalement durci. La junte au pouvoir a expulsé les 400 soldats des forces spéciales françaises, a décrété une mobilisation générale et a réduit les libertés de presse et d'expression. Il a également arrêté de nombreuses personnes qui ont osé tenir un discours critique à son encontre.

La stratégie du « tout militaire » mise en place par cette junte ne procure pas des résultats tangibles. Les Volontaires pour la défense de la patrie (VDP) jouent un rôle de « pompier pyromane », défendant certaines communes mais attisant surtout les tensions ethniques et les violences des groupes djihadistes. Les deux principaux groupes djihadistes actifs au Burkina Faso sont l'Etat islamique dans le Grand Sahara (EIGS) et le Groupe de soutien à l'islam et aux musulmans (Jamaat Nosrat el-Islam walMuslimin, JNIM). Ce dernier est le plus actif.

Durant les douze derniers mois, la violence contre les civils représente toujours la majorité des incidents.

Les groupes djihadistes sont les auteurs de tueries, de pillages, d'enlèvements, de recrutements forcés, d'incendies de biens, de déplacements forcés et ils installent des engins explosifs improvisés (EEI). Ils tentent également d'isoler Ouagadougou, la capitale, des villes secondaires et des pays côtiers et ont placé plusieurs villes sous embargo, privant les habitants de ressources et biens essentiels. Les forces de sécurité et les VDP sont responsables d'arrestations, de détentions et d'exactions arbitraires, de disparitions et d'enlèvements ainsi que de recrutements forcés. Dans ce contexte, les filles et les femmes sont victimes de violences basées sur le genre.

Plusieurs attaques de djihadistes continuent de cibler explicitement les forces de sécurité et les écoles. Les civils, particulièrement ceux habitant dans un village abritant des VDP ou ceux soupçonnés de soutenir les djihadistes, sont devenus une cible depuis 2019 .

Selon les données de l'Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED), du 11 juin 2022 au 9 juin 2023, la région du Sahel a été la plus touchée par l'insécurité (366 victimes) suivie par les régions de l'Est (291 victimes) et du Centre-Nord (257 victimes).

Les besoins humanitaires des populations ont explosé en 2022 et se sont encore accrus en 2023, ce qui ne manque pas d'inquiéter les Nations unies. Selon ses agences, à la fin du mois d'avril 2023, 2,2 millions de personnes étaient en insécurité alimentaire, plus de 6.100 écoles et 345 infrastructures sanitaires étaient fermées. »

Qu'il s'agit d'information émises par le CEDOCA, centre de documentation à disposition de la partie adverse (et du CGRA), et qui ne pouvaient dès lors pas être ignorées par la partie défenderesse, d'autant plus que nos instances d'asile belges accordent depuis plusieurs mois la protection subsidiaire à une part importante des demandeurs d'asile originaires du Burkina Faso;

Qu'en retirant les titres de séjours des requérants alors qu'ils sont originaires d'un pays en guerre, où la situation humanitaire est hautement problématique, alors que ceux-ci jouissent d'une intégration sociale et économique en Belgique, que la requérante réside dans notre pays depuis bientôt 6 ans, la partie adverse viole non seulement l'article 42 quater et 62 de la loi du 15 décembre 1980, mais aussi les articles 3 et 8 de la CEDH; et l'article 24 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union ;

Qu'en effet, la partie adverse n'a aucunement tenu compte de la situation de danger qui règne au Burkina faso et des conséquences en terme de traitement inhumains et dégradant infligés que constitue sa décision de retrait de séjour qui les oblige indirectement à envisager un retour dans un pays en guerre, ni effectué aucun examen de proportionnalité de la mesure qu'elle a prise par rapport aux éléments prévus à l'alinéa 2 de l'article 8 ;

Que bien au contraire, il apparaît tout à fait disproportionné de retirer le titre de séjour à la requérante qui réside depuis près de 6 ans dans notre pays, en y ayant un emploi et des enfants scolarisés, alors qu'elle est originaire d'un pays en guerre quitté depuis 6 ans et où elle n'a plus de ressources, alors que de nombreux ressortissants se voient reconnaître la protection subsidiaire par les autorités belges en raison de la violence aveugle qui règne à l'égard des civils ;.

Qu'une telle décision viole également l'article 24 de la Charte des droits fondamentaux, en ce qu'elle ne tient absolument pas compte de l'intérêt des enfants concernés par la décision, leur intérêt étant de rester en sécurité dans notre pays où ils ont une vie sociale stable, où ils ont tous leurs repères scolaires, éducatifs et affectifs, en leur retirant leur droit de séjour en Belgique ce qui les contraint indirectement, ainsi que leur maman, à envisager un retour dans leur pays d'origine, où règne la violence et l'insécurité, où ils n'ont pas de ressources, et seraient obligés à vivre dans une précarité et insécurité extrême."

3.2. Beoordeling

3.2.1. De verzoekers voeren de schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 7 van het Handvest, van het "droit à une procédure administrative équitable (droit belge et droit de l'Union)", van het recht op verdediging en van het hoorrecht aan, maar laten na om deze met concrete gegevens toe te lichten. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zetten de verzoekers in hun verzoekschrift niet uiteen op welke wijze zij artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, artikel 7 van het Handvest, het "droit à une procédure administrative équitable (droit belge et droit de l'Union)", het recht op verdediging en het hoorrecht door de bestreden beslissingen geschonden achten. Het enig middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

3.2.2. De verzoekers voeren tevens de schending aan van artikel 24 van het Handvest. Het Handvest, zoals gesteld in artikel 51, is evenwel enkel van toepassing in zoverre Unierecht ten uitvoer wordt gelegd,

wat het geval is wanneer een nationale regeling binnen het toepassingsgebied van het Unierecht valt (HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, § 21). Om zich te kunnen beroepen op een schending van artikel 24 van het Handvest dient er dus een aanknopingspunt met het Unierecht te bestaan. *In casu* verkregen de verzoekers evenwel een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging met de heer L.L.J.L., die de Belgische nationaliteit heeft. De verzoekers tonen niet aan en nergens uit blijkt dat de heer L.L.J.L. gebruik zou hebben gemaakt van zijn Europees recht op vrij verkeer. Uit wat hierna volgt, blijkt daarenboven dat het gezinsleven met de heer L.L.J.L. beëindigd is, zodat een eventueel afgeleid verblijfsrecht in de zin van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie niet aan de orde is. De voorliggende situatie valt dan ook niet binnen de werkingssfeer van het Unierecht (*cf.* HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, §§ 22-23). Bijgevolg is artikel 24 van het Handvest in deze niet van toepassing.

Het enig middel is, ook wat dit betreft, niet ontvankelijk.

3.2.3. In de mate dat de verzoekers zich beroepen op een schending van “*het beginsel van behoorlijk bestuur*” (“*principe de bonne administration*”), dient erop te worden gewezen dat het bestuursrecht geen uniek en enig “*beginsel van behoorlijk bestuur*” kent, maar wel diverse beginselen van behoorlijk bestuur. De aangevoerde schending van “*het beginsel van behoorlijk bestuur*” betreft op zich dan ook geen duidelijke omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel en is om die reden niet ontvankelijk.

3.2.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De bestreden beslissingen moeten duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, aangeven op grond waarvan deze genomen zijn. *In casu* is hieraan voldaan.

Immers wordt in elk van de bestreden beslissingen uitdrukkelijk aangegeven dat een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht met toepassing van artikel 42*quater*, § 1, (eerste lid), 4°, van de Vreemdelingenwet. De bestreden akten bevatten verder tevens een uitvoerige motivering in feite. De gemachtigde geeft aan dat de verzoekers het verblijfsrecht verkregen in functie van de heer L.L.J.L., die de Belgische nationaliteit heeft, respectievelijk als echtgenote en stiefvader, maar dat hun situatie inmiddels is gewijzigd. Hieromtrent wordt toegelicht dat de verzoekers op 27 juli 2022 verhuisden naar een ander adres, dat zij aan het gemeenteloket meedeelden dat de heer L.L.J.L. verdwenen is en dat uit het dossier niet blijkt dat er na 27 juli 2022 nog sprake zou zijn van een daadwerkelijk en effectief beleefde gezinsband of van enige vorm van afhankelijkheid zodat het niet onredelijk is om te stellen dat er sedertdien ook geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging van de verzoekers met de referentiepersoon.

Tevens wordt gemotiveerd waarom de uitzonderingsgronden, vermeld in artikel 42*quater*, § 4, van de Vreemdelingenwet, niet van toepassing zijn en wordt gemotiveerd over de elementen zoals voorzien in artikel 42*quater*, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet (*i.e.* de duur van het verblijf van de verzoekers in België, hun leeftijd, hun gezondheidstoestand, hun gezins- en economische situatie, hun sociale en culturele integratie in België en de mate waarin zij bindingen hebben met hun land van oorsprong), en omtrent de stukken die de verzoekers in dat verband hebben bijgebracht. De gemachtigde licht concreet toe waarom deze elementen en documenten niet in de weg staan van de beëindiging van het verblijf.

In zoverre de verzoekers vaagweg voorhouden dat de motivering van de bestreden beslissingen stereotiep zijn voor wat de motivering over de elementen voorzien in artikel 42*quater*, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet betreft, kunnen zij niet worden bijgetreden. De Raad stelt vast dat de geboden motieven volstaan in het licht van de uitdrukkelijke motiveringsplicht die wordt voorzien in de artikelen 2

en 3 van de wet van 29 juli 1991. De motieven van de bestreden beslissingen verschaffen de verzoekers het nodige inzicht en laten hen aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

3.2.5. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekers in wezen de deugdelijkheid van de opgegeven motieven viseren. Hieruit blijkt dat de verzoekers zich beroepen op de schending van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

3.2.6. Artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° (...);

2° (...);

3° (...);

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° (...).

6° (...).

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2 (...)

§ 3 (...)

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° (...);

3° (...);

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer is geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

In casu wordt toepassing gemaakt van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde heeft hierbij rekening gehouden met de in artikel 42quater, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet genoemde humanitaire elementen en heeft tevens onderzocht of de verzoekers het verblijfsrecht kunnen behouden, gelet op het gestelde in artikel 42quater, § 4, eerste lid, 1°, 2°, 3° of 4°, van de Vreemdelingenwet.

Voor wat betreft de toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat deze bepaling concreet voorziet dat een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van een derdelands familielid van een burger van de Unie binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf indien:

"4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;"

De verzoekers betogen dat de redenering gemaakt door het Grondwettelijk Hof in zijn arrest met nummer 121/2013 in punt B.36.8 met betrekking tot artikel 42ter van de Vreemdelingenwet, naar analogie moet worden toegepast op artikel 42quater van de Vreemdelingenwet omdat artikel 42quater van de Vreemdelingenwet ook de omzetting vormt van artikel 13 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn). Zij verwijzen in dit verband naar 's Raads arrest met nummer 276 737 van 31 augustus 2022.

Het Grondwettelijk Hof oordeelde in zijn arrest met nummer 121/2013 van 26 september 2013 als volgt:

"B.36.8. Om in overeenstemming te zijn met artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie, dient artikel 42ter van de wet van 15 december 1980 derhalve zo te worden geïnterpreteerd dat de zinsnede « of [er] [...] geen gezamenlijke vestiging meer [is] » niet slaat op de in die bepaling bedoelde echtgenoot of partner, wat overigens ook blijkt uit het gebruik van het woord « of », maar enkel op de andere familieleden die een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging hebben verkregen."

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat de verzoekers als derdelanders hun recht op gezinshereniging erkend zagen als echtgenoot resp. stiefkinderen van een Belgische onderdaan. De Belgische onderdaan heeft geen gebruik gemaakt van het recht op vrij personenverkeer binnen de Unie, minstens blijkt dit niet uit de stukken van het administratief dossier. De verzoekers houden dit trouwens ook niet voor.

Artikel 3, lid 1, van de Burgerschapsrichtlijn omschrijft de "begunstigden" ervan als: "iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2, die hem begeleiden of zich bij hem voegen". De Burgerschapsrichtlijn voorziet uitsluitend in een afgeleid verblijfsrecht voor derdelanders die familielid zijn van een burger van de Unie in de zin van artikel 2, punt 2, van deze richtlijn, wanneer laatstgenoemde zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan die waarvan

hij de nationaliteit heeft (zie in die zin HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. C-456/12, punten 38 en 39, *O. en B.*; HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. C-457/12, *S. en G.*, punt 34). Derdelanders, die familieleden zijn van een Unieburger die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer, kunnen derhalve geen afgeleid verblijfsrecht ontlenen aan de Burgerschapsrichtlijn (zie: HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. C-457/12, *S. en G.*, punt 34; HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. C-456/12, punten 36 en 43). *In casu* staat niet ter discussie dat de eerste verzoekster zich als derdelander heeft beroepen op de hoedanigheid van echtgenote van een Belgische onderdaan, die zijn recht op vrij verkeer niet heeft uitgeoefend. De verzoekers kunnen zich derhalve, voor wat de situatie van eerste verzoekster als echtgenote van een Belg betreft, niet beroepen op de Burgerschapsrichtlijn en dus ook niet op een interpretatie van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet in het licht van de Burgerschapsrichtlijn.

Waar de verzoekers verwijzen naar 's Raads arrest met nummer 276 737 van 31 augustus 2022 wordt erop gewezen dat dit arrest geen precedentenwerking heeft zodat met de loutere verwijzing en citering ervan geen onwettigheid wordt aangetoond.

In essentie betogen de verzoekers dat het verblijfsrecht van de eerste verzoekster niet kon worden beëindigd nu haar huwelijk met de heer L.L.J.L., die de Belgische nationaliteit heeft nog niet werd beëindigd.

In de eerste bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Wat betreft de uitzonderingsgronden voorzien in artikel 42^{quater}, §4, 1° lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980, dient het volgende te worden opgemerkt:

Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene en haar dochter niet voldoen aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42^{quater}, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Het huwelijk werd afgesloten op 07.12.2019. Betrokkene diende op basis daarvan een aanvraag gezinshereniging in op 09.12.2019. Betrokkenes minderjarige dochter werd op 07.10.2021 op voorlegging van een visum gezinshereniging in het bezit gesteld van een bijlage 15. Betrokkenen wonen niet meer samen met de Belgische referentiepersoon sinds 27.07.2022. Er blijkt niet uit Het dossier dat er sedertdien nog sprake is van een gezinscel. Het is redelijk te stellen dat er geen sprake is van een minimum aan relatie tussen betrokkene en haar dochter enerzijds en de referentiepersoon anderzijds. Betrokkenen zijn dus geenszins 3 jaar gezamenlijk gevestigd geweest. (arrest RvV 192 971 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RvV dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158 407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer “het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)”. De gezinshereniging blijkt achterhaald te zijn. Het einde van de relatie wordt bovendien nergens betwist”.

Tevens wordt in de eerste bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene bekwam het verblijfsrecht naar aanleiding van haar aanvraag gezinshereniging van 09.12.2019 in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Zij werd op 19.06.2020 in het bezit gesteld van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht op basis van haar huwelijk met de Belg L. J. L. (...) (xxx), met wie zij zich vestigde.

Op 27.07.2022 verhuisde betrokkene samen met haar kinderen naar een ander adres. Zij meldde aan het gemeenteloket dat de heer L. (...) was verdwenen.

Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet

vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Thans blijkt echter niet uit het dossier dat er na 27.07.2022 nog sprake zou zijn van een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband. Aldus is het niet onredelijk te stellen dat er sedert dan ook geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging van betrokkene met de Belgische referentiepersoon.”

De eerste verzoekster toont niet aan en evenmin blijkt uit de stukken in het administratief dossier dat haar Belgische echtgenoot zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan België.

Uit de voorbereidende werken bij de wet van 25 april 2007 tot invoering van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet blijkt evenwel dat de wetgever van oordeel was dat het verantwoord is dat het recht op verblijf niet enkel verloren gaat bij ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van het partnerschap, maar ook indien er geen gezamenlijke vestiging meer is (*Parl.St.* Kamer, nr. 51 2845/001, 54). Hoe de vereiste van gezamenlijke vestiging moet uitgelegd worden, blijkt uit p. 52 van voormelde voorbereidende werken, waar gesteld wordt dat het moet worden uitgelegd in de zin van de burger begeleiden of zich bij hem voegen. Het gaat daarbij niet om een vereiste van “*permanent samenwonen*” van de betrokkenen.

Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de “*gezamenlijke vestiging*” van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407).

Artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer “*het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)*”.

Artikel 42^{quater}, § 4, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 4.

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing: 1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° (...);

3° (...);

4° (...)

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

De verzoekers betwisten niet dat de eerste verzoekster “(o)p 27.07.2022 verhuisde (...) samen met haar kinderen naar een ander adres. Zij meldde aan het gemeenteloket dat de heer L. (...) was verdwenen.”

Gelet op de hoger aangehaalde rechtspraak van de Raad van State waarbij de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan geen samenwonen, doch wel een minimum aan relatie tussen de echtgenoten vereist, kunnen de verzoekers niet worden bijgetreden waar zij voorhouden dat het verblijf van de eerste verzoekster niet kan worden beëindigd nu zij nog steeds gehuwd is met de Belgische onderdaan.

De Raad kan enkel vaststellen dat artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet wel degelijk voorziet in een op de eerste verzoekster (en de tweede en de derde verzoeker) toepasbare beëindigingsgrond van het verblijfsrecht indien *“er geen gezamenlijke vestiging meer [is]”*. Het betreft een nationaalrechtelijk concept dat van toepassing is op derdelander-familieleden van statische Belgische onderdanen.

Met toepassing van artikel 42^{quater}, § 1, 4°, van de Vreemdelingenwet kan dan ook, binnen de vijf jaar na de erkenning van het verblijfsrecht van een echtgenoot-derdelander van de burger van de Unie, een einde worden gesteld aan dat verblijfsrecht wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is. Bij een huwelijk kan immers niet enkel een einde worden gesteld aan het verblijfsrecht in geval van ontbinding van dat huwelijk maar ook indien er geen gezamenlijke vestiging meer is. Deze laatste hypothese staat los van het al dan niet bestaan van een huwelijk vermits het verblijfsrecht van de betrokken vreemdeling net wordt erkend omdat hij de gezinshereniger vergezelt of vervoegt. Bijgevolg kon de verweerder, ook voor de eerste verzoekster als echtgenote van een statische Belg, eveneens op wettige wijze vaststellen dat de uitzondering van artikel 42^{quater}, § 4, 1°, van de vreemdelingenwet niet geldt aangezien de gezamenlijke vestiging in het Rijk minder dan vijf jaar heeft geduurd. (cf. RvS 1 juli 2024, nr. 260.350).

De verzoekers maken dan ook niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen een schending van artikel 42^{quater}, § 4, van de Vreemdelingenwet zouden inhouden.

De verzoekers benadrukken voorts dat de verweerder zelf erkent dat samenwonen geen voorwaarde is voor gezinshereniging op grond van een huwelijk. De verzoekers betogen dat de verweerder zonder concrete elementen stelt dat er niet langer een familiaal leven is tussen de eerste verzoekster en haar echtgenoot sinds 27 juli 2022. De verzoekers verwijzen naar 's Raads arrest met nummer 267 068 van 24 januari 2022 en zij benadrukken dat de verweerder zich dient te baseren op serieuze onderzoeken om het gemeenschappelijke leven te evalueren.

De verzoekers gaan eraan voorbij dat in de eerste bestreden beslissing als volgt wordt gemotiveerd:

“Op 27.07.2022 verhuisde betrokkene samen met haar kinderen naar een ander adres. Zij meldde aan het gemeenteloket dat de heer L. (...) was verdwenen.

Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Thans blijkt echter niet uit het dossier dat er na 27.07.2022 nog sprake zou zijn van een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband. Aldus is het niet onredelijk te stellen dat er sedert dan ook geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging van betrokkene met de Belgische referentiepersoon.”

De verzoekers betwisten niet dat zij op 27 juli 2022 verhuisden zonder de heer L. naar een ander adres. Evenmin betwisten de verzoekers dat zij aan het gemeenteloket hebben gemeld dat de heer L. was verdwenen. Deze vaststellingen, die door de verzoekers niet worden betwist, vinden ook steun in het administratief dossier. Op 27 juli 2022 mailt een medewerker van de stad Brugge naar de Dienst Vreemdelingenzaken dat de eerste verzoekster een adreswijziging voor haar en haar kinderen deed. Op 28 juli 2022 mailt diezelfde medewerker van de stad Brugge naar de Dienst Vreemdelingenzaken dat de eerste verzoekster gisteren (lees: 27 juli 2022) aan het onthaal is geweest met de melding dat haar man verdwenen is.

De verzoekers merken terecht op dat ook de verweerder het samenwonen van echtgenoten niet als een absolute voorwaarde voor gezinshereniging naar voorschuipt. Evenwel moet er wel sprake zijn van een minimum aan relatie tussen de echtgenoten. In tegenstelling tot wat de verzoekers voorhouden, steunt de vaststelling dat er niet langer sprake is van een minimum aan relatie wel degelijk op een gedegen onderzoek en op concrete elementen, met name dat de verzoekers op 27 juli 2022 verhuisden zonder de heer L. naar een ander adres en zij aan het gemeenteloket hebben gemeld dat de heer L. was verdwenen. De gemachtigde stelt ook vast dat uit het dossier niet blijkt dat er na 27 juli 2022 nog sprake zou zijn van een daadwerkelijk en effectief beleefd gezinsleven. Nu de verzoekers zonder de heer L. verhuisden naar een ander adres en daarenboven ook niet meer lijken te weten waar de heer L. thans dan wel zou verblijven en ook naderhand niet blijkt dat er nog sprake zou zijn van een daadwerkelijk en effectief beleefd gezinsleven, komt het niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde vaststelt dat er *“geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging van betrokkene met de Belgische referentiepersoon”*.

De eerste verzoekster laat nog gelden dat zij thans niet betwist dat haar relatie met haar echtgenoot voorbij is, maar zij betoogt dat dit in juli 2022 nog niet het geval was. De eerste verzoekster beperkt zich evenwel tot een loutere bewering, zij brengt geen enkel concreet element of stuk bij ter ondersteuning van haar bewering. Een loutere bewering zonder enig begin van bewijs, volstaat niet om aannemelijk te maken dat de bestreden beslissingen op een onzorgvuldige wijze tot stand zijn gekomen (RvS 15 januari 2021, nr. 249.498).

Waar de verzoekers nog verwijzen naar 's Raads arrest met nummer 267 068 van 24 januari 2022 wordt erop gewezen dat dit arrest geen precedentenwerking heeft zodat met de loutere verwijzing en citering ervan geen onwettigheid wordt aangetoond. Daarenboven tonen de verzoekers niet aan dat de feitelijke elementen die ten grondslag liggen aan het arrest waarnaar zij verwijzen gelijkaardig zijn aan de thans voorliggende zaak.

Vervolgens bekritiseren de verzoekers de motivering over de humanitaire elementen. De verzoekers benadrukken dat de eerste verzoekster in België verblijft sinds 2018 en dus meer dan zes jaar, hetgeen volgens hen moeilijk kan worden gekwalificeerd als een kort verblijf. De verzoekers stellen vast dat de verweerder erkent dat de eerste verzoekster werkt en financieel zelfstandig is en dat de kinderen hier naar school gaan, maar dat weinig belang wordt gehecht aan deze elementen die nochtans wijzen op een volledige integratie in ons land. De verzoekers betogen dat zij niet begrijpen waarom de verweerder geen belang hecht aan deze elementen, zij beschouwen de bestreden beslissingen als stereotiep waarbij niet wordt uitgelegd waarom deze elementen niet in aanmerking worden genomen.

Artikel 42^{quater}, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet legt de verweerder op om rekening te houden met de volgende elementen: de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Er worden echter geen precieze criteria aangeduid aan de hand waarvan wordt bepaald dat deze of gene situatie moet leiden tot een behoud van het verblijfsrecht. Er is evenmin bepaald dat deze of gene elementen, die van humanitaire aard zijn, de verweerder op absolute wijze zouden verhinderen om een beëindigingsbeslissing te treffen. De verweerder beschikt dan ook over een ruime appreciatiebevoegdheid waarbij hij kan oordelen dat de humanitaire elementen, zoals bedoeld in artikel 42^{quater}, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet, niet voldoende gewichtig zijn om te verantwoorden dat het verblijfsrecht alsnog behouden wordt.

Uit een lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat de gemachtigde rekening hield met de duur van het verblijf in België van de verzoekers, zo wordt in de eerste bestreden beslissing in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene verblijft sedert 09.12.2019 legaal in België, nu dus iets minder dan vier jaar, wat, zeker gezien haar leeftijd (45 jaar), nog een relatief korte periode is. Haar dochter verblijft nog maar in België sedert 07.10.2021, nu dus bijna twee jaar, wat eveneens relatief beperkt van duur is. Gelet op het feit dat betrokkenen nog niet zeer lang in België verblijven is het niet onredelijk te stellen dat zij nog een zekere mate van voeling moeten hebben met de Burkinese maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. Wat mevrouw betreft bracht ze er het merendeel van haar leven door.” Tevens houdt de gemachtigde rekening met het gegeven dat de eerste verzoekster reeds langer in België verblijft: *“Zij vroeg op 15.02.2018 asiel aan in België doch de internationale bescherming werd haar geweigerd. Het CGVS hechtte geen geloof aan de door betrokkene aangehaalde bedreigingen en vervolgingen. Het ontbeerde haar verklaringen aan standvastigheid, precisie en waarschijnlijkheid. Verder stelde het CGVS eveneens dat betrokkenes relaas de dreiging voor besnijdenis die op haar dochter dreigde uitgevoerd te worden aan geloofwaardigheid ontbrak. Bovendien voert betrokkene zelf geen elementen aan met betrekking tot haar herkomstland die haar destijds gevoerde betoog kracht zouden bijzetten of die zich op een andere manier zouden verzetten tegen de beëindiging van haar en haar dochters verblijfsrecht.”*

Verder wordt in de eerste bestreden beslissing als volgt rekening gehouden met de tewerkstelling, het verblijf en de integratie van de eerste verzoekster in België:

“Betrokkene verblijft sedert 09.12.2019 legaal in België, nu dus iets minder dan vier jaar, wat, zeker gezien haar leeftijd (45 jaar), nog een relatief korte periode is. Haar dochter verblijft nog maar in België sedert 07.10.2021, nu dus bijna twee jaar, wat eveneens relatief beperkt van duur is. Gelet op het feit dat betrokkenen nog niet zeer lang in België verblijven is het niet onredelijk te stellen dat zij nog een zekere mate van voeling moeten hebben met de Burkinese maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale

gebruiken aldaar. Wat mevrouw betreft bracht ze er het merendeel van haar leven door. (...) Betrokkene voorziet in haar eigen levensonderhoud en dat van haar kinderen via haar tewerkstelling als logistiek medewerker voor BV K. (...), wat zonder meer een positief element is. Daarmee verdient zij een maandelijks inkomen dat schommelt tussen 2.000 en 2.200 euro. Hoewel mevrouw een vaste inkomstenbron heeft, ze is nu al 2 jaar aan het werk bij dezelfde werkgever, betreft het een relatief beperkt inkomen, zeker wanneer men in aanmerking neemt dat ze nog drie kinderen, waarvan twee volwassenen die thans nog een opleiding volgen en zelf nog niet bijdragen tot de kosten van het gezin, ten laste heeft. Mevrouw bekleedt voor zover uit de stukken blijkt geen leidinggevende functie. Haar job heeft een beperktere economische impact. Of het maandinkomen van mevrouw volstaat om zonder hulp van buitenaf te voorzien in de behoeften van het gezin, blijkt niet uit het dossier. Zo is ons niet bekend of mevrouw op de reguliere huurmarkt huurt, dan wel via sociale huur of dat zij zelf eigenaar is van de gezinswoning. Gelet op het voorgaande is het redelijk te stellen dat betrokkene economische situatie thans het behoud van haar verblijfsrecht en dat van haar kind niet rechtvaardigt. Wat de kinderen betreft, blijkt uit de voorgelegde documenten dat zij allen taallessen volgden of school liepen. (...) Of mevrouw zelf ook het verplichte inburgeringstraject met bijhorende taallessen heeft gevolgd, blijkt niet uit het dossier. Zo mevrouw zou stellen dat ze het Frans machtig is en dus één van de landstalen kent, dient te worden opgemerkt dat zij in Vlaanderen (Brugge) woonachtig is. Aldus mag van haar verwacht worden dat ze ook minstens een inspanning levert om zich de lokale taal eigen te maken. Thans blijkt echter niet uit het dossier dat zij daartoe reeds stappen heeft ondernomen. Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is nochtans broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven.”

Met betrekking tot het hoger belang van haar minderjarig kind wordt als volgt overwogen:

“Tot slot wat betreft het hoger belang van het minderjarig kind, O. I. (...), werd hiervoor reeds aangehaald dat het kind nog maar een tweetal jaar in België verblijft. Het kind was acht jaar oud toen ze in België aankwam en is nu tien jaar. In hoofdzaak heeft het kind in Burkina Faso geleefd. Voor zover haar moeder zich genoodzaakt zou zien om met haar kind naar Burkina Faso terug te keren, waar deze beslissing haar overigens geenszins toe verplicht, blijkt niet uit het dossier dat de lichamelijke of emotionele ontwikkeling van het kind daardoor in het gedrang zou komen. Een vertrek uit België zal inderdaad wat aanpassing voor het kind vragen, maar dat was ook het geval wanneer het kind twee jaar geleden uit Burkina Faso naar België kwam. Er blijkt niet uit het dossier dat het kind zich thans niet meer aan gewijzigde leefomstandigheden zou kunnen aanpassen. Het kind wordt tot slot door deze beslissing niet van haar moeder gescheiden.”

Uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde onder meer rekening hield met de duur van het verblijf van de tweede verzoeker in België alsook met de opleiding die hij volgt:

“Betrokkene kwam op 22.09.2021 aan in België, nu dus ongeveer twee jaar geleden wat nog een relatief korte periode is.

Gezien hij nog niet zeer lang in België verblijft, is het ook niet onredelijk te stellen dat hij nog voldoende voeling moet hebben met de Burkinese maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. Betrokkene heeft er immers het overgrote deel van zijn leven vertoefd. In ieder geval voert hij zelf geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin hij banden heeft met Burkina Faso, dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Betrokkene is op economisch vlak nog volledig afhankelijk van zijn moeder voor zijn levensonderhoud. Zelf werkt hij niet en voert hij geen zelfstandige activiteit. Hij sloot op 20/09/2022 een opleidingsovereenkomst met de VDAB met het oog om op termijn aan werk te geraken. Hij volgde daartoe reeds een aantal opleidingen. Het is positief dat hij op die manier zijn integratie op de arbeidsmarkt tracht te bewerkstelligen, doch thans heeft zulks nog niet tot een effectieve tewerkstelling geleid. Betrokkene staat nog niet op zijn eigen benen. Zijn economische toestand noopt niet tot het behoud van zijn verblijfsrecht.

Binnen de opleidingen die betrokkene heeft gevolgd, zitten ook taallessen. Echter, het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven, waardoor Nederlandse lessen trouwens deel uitmaken van het verplichte inburgeringstraject. Betrokkene toont hiermee dus niet aan dat hij op sociaal en cultureel vlak een mate van integratie heeft bereikt die het behoud van zijn verblijfsrecht rechtvaardigt.”

Uit de derde bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde onder meer rekening hield met de duur van het verblijf van de derde verzoeker in België alsook met de opleiding die hij volgt:

“Betrokkene kwam op 22.09.2021 aan in België, nu dus ongeveer twee jaar geleden wat nog een relatief korte periode is.

Gezien hij nog niet zeer lang in België verblijft, is het ook niet onredelijk te stellen dat hij nog voldoende voeling moet hebben met de Burkinese maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. Betrokkene heeft er immers het overgrote deel van zijn leven vertoefd. In ieder geval voert hij zelf geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin hij banden heeft met Burkina Faso, dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Betrokkene is op economisch vlak nog volledig afhankelijk van zijn moeder voor zijn levensonderhoud. Zelf werkt hij niet en voert hij geen zelfstandige activiteit. Hij sloot op 20/09/2022 een opleidingsovereenkomst met de VDAB met het oog om op termijn aan werk te geraken. Hij volgde daartoe reeds een aantal opleidingen. Het is positief dat hij op die manier zijn integratie op de arbeidsmarkt tracht te bewerkstelligen, doch thans heeft zulks nog niet tot een effectieve tewerkstelling geleid. Betrokkene staat nog niet op zijn eigen benen. Zijn economische toestand noopt niet tot het behoud van zijn verblijfsrecht.

Binnen de opleidingen die betrokkene heeft gevolgd, zitten ook taallessen. Echter, het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven, waardoor Nederlandse lessen trouwens deel uitmaken van het verplichte inburgeringstraject. Betrokkene toont hiermee dus niet aan dat hij op sociaal en cultureel vlak een mate van integratie heeft bereikt die het behoud van zijn verblijfsrecht rechtvaardigt.”

De verzoekers maken geen gewag van elementen die de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissingen buiten beschouwing zou hebben gelaten. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekers een andere beoordeling van de door hen aangereikte elementen voorstaan.

Overeenkomstig artikel 42^{quater}, § 1, van de Vreemdelingenwet kan de gemachtigde of zijn minister (c.q. staatssecretaris) binnen de vijf jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde stellen aan het verblijfsrecht van de familieleden van een Belg die zelf geen Unieburger zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van een Belg wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is. Het behoort tot de discretionaire beoordelingsvrijheid van de verweerder om van deze mogelijkheid al dan niet gebruik te maken. Het gegeven dat iemand elementen van integratie voorlegt, verhindert op zich niet dat de verweerder van deze discretionaire beoordelingsvrijheid gebruik kan maken om het verblijfsrecht te beëindigen.

In de mate dat de verzoekers vaagweg verwijzen naar hun verblijf, integratie, scholing en tewerkstelling en zij eveneens in het algemeen aangeven dat deze door de verweerder geminimaliseerd wordt, blijkt dat zij een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak voorstaan dan die van de bevoegde overheid. Het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, wat echter niet tot zijn bevoegdheid als annulatierechter behoort. De verzoekers gaan niet concreet in op de ter zake geboden motieven, waarin in tegenstelling tot hetgeen zij betogen, wel degelijk op geïndividualiseerde wijze wordt toegelicht waarom het langere verblijf van de eerste verzoekster in België, haar tewerkstelling (doch met beperkte economische impact en relatief laag inkomen), de scholing van haar kinderen en hun aller integratie, het behoud van hun verblijfsrecht niet kunnen rechtvaardigen.

De verzoekers tonen dan ook niet aan dat de verweerder, gelet op de concrete en hierboven geciteerde motieven, elke redelijkheid te buiten ging door te oordelen dat de sociale en economische integratie van de verzoekers het beëindigen van hun verblijfsrecht niet in de weg staat.

3.2.7. De verzoekers betogen dat zij afkomstig zijn uit een land dat actueel in oorlog is, dat de jihadisten een groot deel van het land onder controle hebben, dat de centrale macht omver werd geworpen door een militaire coup in 2022, dat de veiligheidssituatie instabiel is. De verzoekers citeren uit de COI focus van Cedoca. De verzoekers benadrukken dat deze informatie afkomstig van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet kan genegeerd worden en zij benadrukken dat sinds enkele maanden een groot deel van de asielzoekers uit Burkina Faso subsidiaire bescherming krijgen.

De Raad benadrukt dat de thans bestreden beslissingen geen bevel om het grondgebied te verlaten inhouden.

Daarnaast motiveert de gemachtigde in de bestreden beslissingen expliciet als volgt:

“Tot slot moet worden opgemerkt dat deze beslissing de betrokkene niet dwingt om terug te keren naar hun herkomstland. Het staat hen vrij op een andere basis een verblijfsaanvraag in te dienen.” (eerste bestreden beslissing)

En:

“Bovendien verplicht deze beslissing betrokkene niet het Rijk te verlaten. Indien hij meent dat hij zich kan beroepen op een ander verblijfsstatuut, dan kan hij daartoe op de geijkte manier een aanvraag toe indienen.” (tweede bestreden beslissing)

En:

“Bovendien verplicht deze beslissing betrokkene niet het Rijk te verlaten. Indien hij meent dat hij zich kan beroepen op een ander verblijfsstatuut, dan kan hij daartoe op de geijkte manier een aanvraag toe indienen.” (derde bestreden beslissing)

Indien de verzoekers menen dat zij gelet op de gewijzigde veiligheidssituatie in hun land van herkomst in aanmerking zouden kunnen komen voor internationale bescherming, dan staat het hen vrij om daartoe een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

De verzoekers tonen met hun betoog evenwel niet aan dat de artikelen 3 en 8 van het EVRM door de thans bestreden beslissingen, die hen niet gelasten om het grondgebied te verlaten, zouden zijn geschonden.

3.2.8. De verzoekers tonen evenmin een schending van het proportionaliteitsbeginsel aan. De Raad merkt hieromtrent op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* gelet op hetgeen voorafgaat niet het geval is.

3.2.9. Gelet op bovenstaande tonen de verzoekers niet aan dat de gemachtigde op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze hun verblijfsrecht heeft beëindigd, noch tonen zij aan dat de gemachtigde hierbij geen correcte toepassing zou hebben gemaakt van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet. Evenmin tonen de verzoekers aan dat relevante gegevens in het licht van artikel 42^{quater}, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet werden veronachtzaamd of dat in dit kader een onredelijke besluitvorming voorligt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM aangetoond.

3.3. Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig augustus tweeduizend vierentwintig door:

C. DE GROOTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. DE GEYTER, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. DE GEYTER

C. DE GROOTE